

รายงานการวิจัยเรื่องกลวิธีบางประการใน การสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ: วิเคราะห์จากแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐาน ๘ เล่ม*

นวลทิพย์ เพิ่มเกษร**

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง กลวิธีบางประการในการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ: วิเคราะห์จากแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐาน ๘ เล่ม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาที่ใช้สอนภาษาไทยพื้นฐานแก่ชาวต่างประเทศในด้านทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งศึกษาและวิเคราะห์กลวิธีบางประการในการสอนภาษาไทยพื้นฐานแก่ชาวต่างประเทศจากแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานดังกล่าว

แบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบเรียนที่ใช้ในการเรียนการสอนเฉพาะระดับต้น (Beginning Thai) ซึ่งพิมพ์เผยแพร่ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ

ผลการวิจัยพบว่า แบบเรียนภาษาไทยพื้นฐาน ๕ เล่ม แยกเนื้อหาเป็น ๒ ส่วน ได้แก่เนื้อหาที่ใช้สอนทักษะการฟังร่วมกับทักษะการพูด และเนื้อหาที่ใช้สอนทักษะการอ่านร่วมกับทักษะการเขียน ทั้งนี้แบบเรียนดังกล่าวมีเนื้อหาที่แสดงกลวิธีสอนการฟัง-การพูดจากวิธีสอนแบบตรง (Direct Method) ร่วมกับวิธีสอนแบบฟังและพูด (The Audio – lingual Method) มีแบบเรียน ๑ เล่มมีเนื้อหาที่แสดงกลวิธีสอนจากวิธีสอนแบบฟังและพูด (The Audio – lingual Method) ร่วมกับวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ในขณะที่พบว่าแบบเรียนส่วน

* ผลงานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากกองทุนวิจัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

** รองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ใหญ่มีเนื้อหาที่แสดงกลวิธีสอนการอ่าน-การเขียนจากวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และแปล (The Grammar –Translation Method)

ผู้วิจัยยังพบว่า มีแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานจำนวน ๑ เล่มที่แยกเนื้อหาเป็น ๒ ส่วน ได้แก่ อักษรวิธีและการสนทนา แต่ในเนื้อหาส่วนการสนทนานั้นมีทักษะการอ่านและการเขียนแทรกอยู่ด้วยในลักษณะบูรณาการทักษะ อย่างไรก็ตาม กิจกรรมการเรียนการสอนของบทเรียนเล่มนี้แสดงให้เห็นว่า ใช้วิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และแปล (The Grammar –Translation Method)

นอกจากนี้ยังมีแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานจำนวน ๒ เล่มที่มีเนื้อหาบูรณาการทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนเข้าด้วยกัน และกิจกรรมการเรียนการสอนแสดงให้เห็นว่า ใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach)

Research Report: *Some Techniques of Teaching the Thai Language to Foreigners: An Analysis of Eight Fundamental Thai Textbooks*

Nuanthip Permkesorn

Abstract

The research on *Some Techniques of Teaching the Thai Language to Foreigners: An Analysis of Eight Fundamental Thai Textbooks* aims at studying and analyzing the contents and some techniques used in the eight fundamental Thai textbooks in order to teach the Thai language to foreigners. The eight textbooks for the research are used in the learning and teaching of beginning Thai published in Thailand and foreign countries.

The study shows that five texts can be divided into two parts: integrated listening-speaking skills, and integrated reading-writing skills. The listening-speaking skills employ the Direct Method together with the Audio-lingual Method while one text shows the use of the Audio-lingual Method and the Communicative Approach. Most texts emphasize the Grammar-Translation Method.

The research finds out that one particular text has divided its content into two parts: phonological strategies and dialogues. The dialogues include integrated skills of reading and writing. However, the activities emphasize the Grammar-Translation Method.

Two texts in the study show the integration of the four skills of listening, speaking, reading, and writing. All activities explicitly use the Communicative Approach.

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศกำลังเป็นที่สนใจอย่างมาก เป็นเหตุให้สถาบันการศึกษาทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศสนใจผลิตแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานเพื่อใช้เป็นสื่อสำคัญในการเรียนการสอนทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

แบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานนอกจากจะเป็นสื่อสำคัญในการเรียนการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศดังกล่าวแล้ว ยังเป็นตัวกำหนดกลวิธีในการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศของผู้สอนด้วย เนื่องจากในแบบเรียนแต่ละเล่มจะมีขั้นตอนในการเสนอเนื้อหาและขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เขียนแบบเรียนเสนอแนะไว้เพื่อให้ผู้สอนปฏิบัติตาม หรือใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาและกลวิธีบางประการในการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศจากแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานจำนวน ๔ เล่ม ทั้งนี้ผู้วิจัยคาดหวังว่าการศึกษาวิเคราะห์ดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยพื้นฐานแก่ชาวต่างประเทศทั้งในด้านการเรียนรู้ กลวิธีการสอน และการสร้างแบบเรียนเพื่อใช้สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาที่ใช้สอนภาษาไทยพื้นฐานแก่ชาวต่างประเทศในด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนจากแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานสำหรับชาวต่างประเทศ

๒. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์กลวิธีบางประการในการสอนภาษาไทยพื้นฐานแก่ชาวต่างประเทศในด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนจากแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานสำหรับชาวต่างประเทศ

ขอบเขตของการวิจัย

๑. วิเคราะห์กลวิธีบางประการในการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศจากแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานเฉพาะระดับต้น (Beginning Thai)

๒. วิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานระดับต้น (Beginning Thai) ที่พิมพ์เผยแพร่ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ จำนวน ๘ เล่ม และเป็นแบบเรียนที่เสนอเนื้อหาที่ใช้สอนทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในเล่มเดียวกัน

ระเบียบวิธีวิจัย

ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัยมีดังนี้

๑. สัมภาษณ์และศึกษางานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด วิธีสอน กลวิธีของการสอนภาษาต่างประเทศและการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ

๒. ศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาที่ใช้สอนภาษาไทยพื้นฐานแก่ชาวต่างประเทศในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนจากแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานสำหรับชาวต่างประเทศจำนวน ๘ เล่ม

๓. ศึกษาและวิเคราะห์กลวิธีบางประการในการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศจากแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานสำหรับชาวต่างประเทศจำนวน ๘ เล่ม

๔. สรุปและเรียบเรียงผลการศึกษาในรูปของความเรียง

ประโยชน์ของงานวิจัย

๑. เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิชา “การสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ” (ท.๔๙๔) ตามหลักสูตรพุทธศักราช ๒๕๔๐ ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

๒. เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชา “ภาษาไทยพื้นฐาน” ของนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยน โครงการนานาชาติ และชาวต่างประเทศที่ศึกษาภาษาไทยในโครงการบริการวิชาการแก่สังคมของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

๓. เป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจในการกำหนดเนื้อหา และกลวิธีการสอนภาษาไทยระดับพื้นฐานแก่ชาวต่างประเทศ

สมมติฐานในการวิจัย

แบบเรียนที่ใช้สอนภาษาไทยระดับพื้นฐานแก่ชาวต่างประเทศสามารถชี้ให้เห็นกลวิธีบางประการในการสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ

ความหมายของคำศัพท์สำคัญและแนวคิดหลัก

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าความหมายของคำศัพท์สำคัญและกำหนดแนวคิดหลักที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์กลวิธีในการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศจากแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานดังนี้

ความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับภาษา

ภาษาแม่ (Mother Tongue) หมายถึง ภาษาที่เด็กพูดได้เป็นภาษาแรก เป็นภาษาที่ใช้พูดกันในกลุ่มครอบครัว เช่น ภาษาแม่ของคนไทยคือภาษาไทย ภาษาแม่ของคนจีนคือภาษาจีน

ภาษาที่สอง (Second Language) หมายถึง ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่ของผู้พูด แต่ผู้พูดใช้ภาษานั้นรองจากภาษาแม่หรืออาจหมายถึงภาษาที่ใช้เป็นภาษาราชการในบางประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาแม่ของตนเป็นภาษาราชการ เช่น ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองในประเทศอินเดีย ฟิลิปปินส์ และไนจีเรีย

ภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) หมายถึง ภาษาที่ผู้เรียนเรียนโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อติดต่อสื่อสารกับคนในประเทศที่เป็นเจ้าของภาษานั้นโดยตรง เนื่องจากต้องติดต่อทางด้านการค้า การเมือง เศรษฐกิจ การพัฒนาทางด้านวิชาการต่าง ๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่อยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของประเทศไทย

ความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษา

Anthony (อ้างถึงใน สุมิตรา อังวัฒนกุล, ๒๕๓๙, น.๑๙-๒๑) ได้เสนอคำ ๓ คำที่เป็นพื้นฐานในการสอนภาษาดังนี้

แนวคิด (Approach) หมายถึง ทฤษฎี หลักการ หรือความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาและธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา แนวคิดเป็นฐานสำคัญที่ช่วย

ให้ผู้สอนปฏิบัติต่อผู้เรียนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ทั้งการกำหนดเป้าหมาย เนื้อหา และกิจกรรมการเรียนการสอน

วิธีสอน (Method) หมายถึง แผนรวมของกระบวนการในการนำเสนอเนื้อหาของการเรียนการสอนซึ่งสัมพันธ์กับแนวคิด (Approach) ที่เลือกไว้ ทั้งนี้ในแผนรวมจะประกอบด้วยจุดมุ่งหมาย การคัดเลือกเนื้อหา การนำเสนอเนื้อหา บทบาทของผู้เรียน บทบาทของผู้สอน สื่อการสอน

กลวิธีสอน (Technique) หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ควบคู่ไปกับวิธีสอน แต่ละวิธี กลวิธีสอนต้องสอดคล้องกับวิธีสอน (Method) และแนวคิด (Approach) ที่เลือกไว้

คำทั้งสามคำนี้มีความสัมพันธ์กันกล่าวคือกลวิธีสอนเป็นการจัดกิจกรรมเพื่อช่วยให้วิธีสอนซึ่งหมายถึง แผนรวมของกระบวนการในการนำเสนอเนื้อหาในการสอนให้บรรลุผล ทั้งนี้วิธีสอนดังกล่าวจะต้องสอดคล้องกับแนวคิด อันได้แก่ ทฤษฎีหลักการหรือความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษา และธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาที่ผู้สอนยึดถือ

แนวคิดหลักที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีในการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ

แนวคิดของนักภาษาศาสตร์เรื่องการสอนภาษา มี ๔ แนวคิด (กรมวิชาการ, ๒๕๔๖, น.๒๓-๒๗)

๑. แนวคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มประจักษ์นิยม (Empiricist) หรือกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) เป็นกลุ่มที่เน้นการสนองตอบต่อสิ่งเร้า เชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชิน และมีความคิดว่าภาษาคือภาษาพูด เนื่องจากมีความเชื่อว่า เด็กจะเรียนรู้ภาษาพูดก่อนโดยการเลียนแบบจากผู้ใหญ่ ในการสอนจึงต้องสอนภาษาพูดก่อน ในด้านการเรียนการสอนภาษาต้องมีการฝึกจนผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ ควรให้ผู้เรียนฝึกพูดเลียนเสียงบ่อยๆ จนจำได้ นอกจากนี้มีความเชื่อว่าภาษาแต่ละภาษามีโครงสร้างที่แตกต่างกัน ในการสอนผู้สอนต้องเตรียมด้านการออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ และจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนใช้ภาษาให้มาก

๒. แนวคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มเหตุผลนิยม (Rationalist) เป็นกลุ่มที่เชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องกฎเกณฑ์ มนุษย์สามารถสร้างประโยคต่างๆ จากกฎเกณฑ์

ต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างไม่จำกัดและไวยากรณ์ของภาษาทุกภาษามีลักษณะเป็นสากลซึ่งหมายความว่าโครงสร้างพื้นฐานคล้ายกัน เด็กสามารถใช้และเข้าใจภาษาได้โดยไม่เคยได้ยินมาก่อน เนื่องจากภายในสมองมีกลไกที่จะวิเคราะห์ข้อมูลและสร้างกฎเกณฑ์การใช้ภาษาขึ้นได้

๓. แนวคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นกลุ่มที่เชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นลักษณะที่ติดตัวมา เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในสมอง และเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ ดังนั้นก่อนจะใช้ภาษาต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาและสามารถนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับบุคคล กาลเทศะ หรือสถานการณ์

๔. แนวคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มมนุษยนิยม (Humanistic Approach) เป็นกลุ่มที่เน้นความสำคัญเรื่องอารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียน เนื่องจากเห็นว่าผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีถ้าอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ทำให้สบายใจ มีกิจกรรมที่ทำให้รู้สึกผ่อนคลาย เป็นอิสระ ไม่มีความวิตกกังวลหรือกลัวความผิดพลาดในขณะที่เรียน ทำให้ผู้เรียนแสดงออกทางด้านภาษาได้อย่างเต็มที่

แนวคิดหรือทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง

การสอนภาษาต่าง ๆ ในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง มีแนวคิดวิธีสอน และกลวิธีการสอนที่แตกต่างกับการสอนภาษาแม่ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงศึกษาทฤษฎีการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองจากแนวคิดของ Brown, H. Douglas. (1994), Ellis, R. (1997), Larsen-Freeman, Diane. (2000), และสุมิตรา อังวัฒนะกุล (๒๕๓๙)

๑. วิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (Grammar Translation Method) เป็นวิธีสอนที่มีแนวคิดพื้นฐานว่าภาษาทุกภาษามีกฎเกณฑ์ที่ตายตัว ดังนั้นผู้เรียนต้องพยายามจำกฎเกณฑ์ให้ได้ ผู้สอนซึ่งเป็นผู้มีบทบาทในชั้นเรียนจะสอนคำศัพท์ด้วยการแปลความหมายเป็นภาษาแม่ ให้ผู้เรียนท่องจำกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ต่าง ๆ และกำหนดเรื่องให้ผู้เรียนอ่านโดยแปลเป็นภาษาของผู้เรียนแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านนั้น ในส่วนการวัดผลจะวัดความจำเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษาและการแปล

๒. วิธีสอนแบบตรง (The Direct Method) เป็นวิธีสอนที่มีแนวคิดพื้นฐานว่า การเรียนรู้และเข้าใจภาษาได้ดีเกิดจากการฟังและการพูดเป็นส่วนใหญ่ รวมทั้งต้องฝึกฝนในสถานการณ์ที่เหมาะสม ในส่วนของวิธีสอนจะใช้วิธีเดียวกันกับการเรียนรู้ภาษาแม่ และเน้นให้คิดเป็นภาษาที่เรียน (Thinking in a Foreign Language) ผู้เรียนจะเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์จากบริบท รูปภาพ ของจริง และสรุปกฎไวยากรณ์ด้วยตนเอง กำหนดเรื่องให้อ่านและตอบคำถามเพื่อวัดความเข้าใจ ทั้งนี้จะไม่ใช้ภาษาแม่ในการสอน

๓. วิธีสอนแบบธรรมชาติ (Natural Method) เป็นการสอนภาษาที่เหมาะสมกับการสอนภาษาที่สอง เพราะผู้เรียนมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาที่ตนเรียนในการติดต่องานหรือธุรกิจ ผู้เรียนจะพยายามทำความเข้าใจกับภาษาที่เรียนเพื่อสื่อความหมายให้ได้ในสถานการณ์จริง จึงเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะพื้นฐานในการติดต่อสื่อสารซึ่งได้แก่ทักษะการฟังและการพูด ผู้เรียนจะมีโอกาสคลุกคลีกับเจ้าของภาษาเพราะอยู่ในชุมชนที่ใช้ภาษานั้น วิธีนี้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยธรรมชาติ

๔. วิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audiolingual Method) เป็นวิธีสอนที่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้วยการฝึกซ้ำ ๆ จนเกิดเป็นนิสัย ในด้านทักษะจะสอนการฟังและการพูดก่อนการอ่านและการเขียน ส่วนภาษาที่สอนจะเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้ควรมีการเสริมแรงและให้รางวัลเป็นแรงจูงใจในการเรียนภาษา นอกจากนี้ยังมีแนวคิดว่าการเรียนการสอนภาษานั้นควรเน้นการเปรียบเทียบระหว่างภาษาแม่ของผู้เรียนกับภาษาต่างประเทศที่เรียน ในด้านวิธีสอนจะเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างของภาษา มักใช้บทสนทนาเป็นหลักในการสอนโดยสอดแทรกโครงสร้างทางภาษาในบทสนทนา และสอดแทรกวัฒนธรรมในขณะที่สอนภาษาเท่าที่กระทำได้ และใช้วิธีให้ผู้เรียนใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้สอนสร้างขึ้น มีการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน

๕. วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบเน้นปริชาณ (The Cognitive Code Learning Theory) เป็นวิธีสอนที่เกิดจากความเชื่อที่ว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการสร้างสรรค์ภายในสมอง เราสามารถเรียนรู้ภาษามาตั้งแต่เกิดโดยใช้สติปัญญาของตนเองและผสมผสานความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิม ในด้านวิธีสอนจะให้ผู้เรียนรู้ระบบกฎเกณฑ์ของภาษาที่เรียนก่อนที่จะนำไปประยุกต์ใช้ สิ่งที่น่าสนใจให้เรียน

ต้องมีความหมายต่อผู้เรียน และจะฝึกฝนเมื่อผู้เรียนเรียนรู้และเข้าใจระบบภาษาดีแล้ว ทั้งนี้จะสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ

๖. วิธีสอนแบบเงียบ (Silent Way) เป็นวิธีสอนที่เกิดจากความเชื่อที่ว่า การเรียนรู้ภาษาเกิดจากความคิดและสติปัญญาของผู้เรียน ไม่ใช่การเลียนแบบ ดังนั้น การเรียนย่อมสำคัญกว่าการสอน ผู้สอนมีหน้าที่เป็นเพียงผู้ช่วยในการเรียนภาษา ผู้เรียนมีอิสระในการคิดด้วยตนเองอย่างสร้างสรรค์ และจะค้นพบกฎเกณฑ์ของภาษาจากการทดลองพูด ในการสอนจะใช้อุปกรณ์ เช่น แผนภูมิ แท่งไม้ และท่าทางของผู้สอนประกอบ

๗. วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response Method) เป็นวิธีสอนที่มีแนวคิดว่าการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นควรเรียนความหมายของคำจากกลุ่มคำ ไม่ใช่เรียนความหมายของคำเป็นคำๆ หากใช้ท่าทางประกอบจะทำให้ผู้เรียนจำได้ดี และแนวคิดที่ว่าควรฝึกการฟังให้เข้าใจก่อนฝึกการพูด นอกจากนี้ผู้สอนต้องช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกประสบความสำเร็จในการเรียน ส่วนในด้านวิธีสอนจะเน้นการฟังโดยใช้วิธีออกคำสั่งและการแสดงท่าทางประกอบ รวมทั้งให้ผู้เรียนปฏิบัติตามหลายๆ ครั้ง แล้วจึงฝึกเขียนคำสั่งนั้น

๘. วิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) เป็นวิธีสอนที่เกิดจากแนวคิดที่ว่า มนุษย์มีพลังสมองที่ดีเยี่ยมแต่กลับใช้พลังนั้นได้ไม่เต็มที่เพราะความกลัว จึงจัดบรรยากาศการเรียนการสอนให้สนุกสนานเพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วและมีประสิทธิภาพ เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ในชีวิตประจำวัน โดยผู้สอนจะอ่านบทสนทนาให้ผู้เรียนฟังพร้อมทั้งอธิบายคำศัพท์ ไวยากรณ์ หลังจากนั้นผู้สอนจะอ่านบทสนทนาซ้ำ และให้ผู้เรียนอ่านตามโดยมีเพลงประกอบที่มีเนื้อหาเบาๆ มีการจัดกิจกรรม เช่น ร้องเพลง เล่นเกม แสดงบทบาทสมมติ อาจฝึกพูดและเขียนด้วย

๙. วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) เป็นวิธีสอนที่ให้ความสำคัญแก่ผู้เรียน และเน้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ในการสอนจะไม่คำนึงถึงสติปัญญาของผู้เรียนเท่านั้น แต่ต้องมีความเข้าใจผู้เรียนที่ยังมีความหวาดกลัว ความวิตกกังวล ผู้สอนต้องช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษา ในด้านวิธีสอนจะให้ผู้เรียนสนทนาเป็นกลุ่มโดยสามารถใช้

ภาษาแม่ในการสนทนาได้ ผู้สอนอาจช่วยแปลเป็นภาษาที่เรียนและบันทึกเสียงสนทนานั้นไว้ให้ผู้เรียนฟังเพื่อจะได้เรียนรู้ว่าพูดถูกหรือผิดอย่างไร จากนั้นแบ่งกลุ่มผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อให้สร้างประโยคใหม่โดยใช้คำจากบทสนทนาที่เรียนมาและแลกเปลี่ยนกับกลุ่มอื่น

๑๐. วิธีสอนภาษาเพื่อสื่อสาร (The Communicative Approach) เป็นวิธีสอนที่เกิดจากแนวคิดที่ว่าภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร และการสื่อสารให้ประสบความสำเร็จได้นั้นต้องฝึกฝนใช้ภาษาในบริบททางภาษาและวัฒนธรรมที่ผู้เรียนต้องประสบในสถานการณ์จริง ส่วนวิธีสอนจะสอนในลักษณะบูรณาการทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (Integrated skills) เน้นการใช้ภาษา (Use) มากกว่าหลักการใช้ (Usage) นอกจากนี้ยังต้องให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ได้แก่ ความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ มีความเข้าใจในการใช้ภาษาในบริบท (Context) ได้ถูกต้อง และสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนใช้กริยาท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย

แนวคิดเรื่องวัฒนธรรมกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง

Samovar and Porter (2001, p.16, อ้างถึงใน ภัทรพร หิรัญภัทร์, ๒๕๔๘, น.๘๒-๘๓) กล่าวถึงการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาที่สอง โดยสรุปว่าการสื่อสารเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาในชีวิตมนุษย์ อีกทั้งยังเป็นระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์ใช้ในการเรียนรู้ ถ้ายทอด ตลอดจนแสดงออกซึ่งความคิด ความเชื่อ ทศนคติ รวมถึงความรู้สึกของตนเองอีกด้วย อย่างไรก็ตามการสื่อสารไม่ได้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จเสมอไป ปัญหาและความยุ่งยากต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการสื่อสารนั้นเป็นผลมาจากภูมิหลัง ประสบการณ์ และการตีความที่แตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของแต่ละบุคคลนั่นเอง

Osterloh (1988, p.77, อ้างถึงใน ภัทรพร หิรัญภัทร์, ๒๕๔๘, น.๘๒-๘๓) กล่าวว่าในด้านการจัดการศึกษานั้น การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมมีบทบาทเด่นชัดที่สุดในการจัดการเรียนการสอนภาษาที่สอง เนื่องจากภาษาไม่ได้มีความสำคัญเพียงระบบเสียง คำ หรือโครงสร้างของประโยคที่เป็นระบบเท่านั้น แต่ยังแทรกซึมไปในทุกแห่งและทุกเมื่อที่มนุษย์มีปฏิสัมพันธ์กัน และเมื่อใดก็ตามที่สมาชิกของวัฒนธรรม

หนึ่งเรียนภาษาของวัฒนธรรมอื่น การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมก็จะเข้ามามีบทบาทเสมอ

Brown (2000, p.177-178, อ้างถึงใน ภัทรพร หิรัญภัทร์, ๒๕๔๘, น.๘๒-๘๓) ยังได้นำเสนอว่าเนื่องจากวัฒนธรรมเป็นรูปแบบของพฤติกรรมและกระบวนการที่ฝังรากลึกอยู่ในความคิดของมนุษย์ จึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการเรียนภาษาที่สอง และเนื่องจากภาษาและวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน การเรียนรู้ภาษาที่สองจึงมีความหมายรวมไปถึงการเรียนรู้ “วัฒนธรรมที่สอง” ด้วย

สรุปได้ว่า วัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ กล่าวคือ การเรียนภาษาไม่ได้มีความสำคัญเพียงระบบเสียง คำหรือโครงสร้างของประโยคเท่านั้น แต่ยังต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาด้วย เนื่องจากภาษาและวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาจึงต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาควบคู่ไปด้วยโดยปริยาย

รายงานผลการศึกษาวิเคราะห์การนำเสนอเนื้อหาแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานระดับต้น จำนวน ๘ เล่ม ในรูปของ
ตาราง ดังนี้

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของ แบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของผู้วิจัย
๑) แบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้น ใน ปริบทไทยศึกษา สำหรับชาวต่าง ประเทศ	- ศึกษาทักษะการ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ภาษา ไทยเบื้องต้น	๑. บอกจุดประสงค์ของแบบเรียนว่าใช้ในชั้นเรียน ไม่ได้ให้ ผู้เรียนศึกษด้วยตนเอง ๒. มีข้อเสนอแนะวิธีเรียนแก่ผู้เรียน ๓. อธิบายลักษณะสำคัญของภาษาไทย เป็นการให้ความรู้ เบื้องต้นแก่ผู้เรียน ๔. ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการอธิบายบทเรียน ๕. เสนอเนื้อหาโดยแบ่งออกเป็น ๒ ส่วนดังนี้ ๕.๑ การฟัง-การพูด จำนวน ๒๕ บท ได้แก่ เรื่อง สวัสดิ์ เป็นอย่างไรบ้าง สบายดีหรือ นี้อะไรหรือ พักอยู่ที่ไหน มีพี่น้องกี่คน กินอาหารไทย รส อาหารไทย เครื่องดื่ม กินคนเดียว กินผลไม้ไทย กินอาหารพื้นเมือง วันนี้อนะไร ก็เมง เดือนนี้ เดือนอะไร ไปซื้อของ ต้องการอะไร หนังสืออยู่ที่ ไหน ไปรษณีย์อยู่ที่ไหน เดินทางท่องเที่ยว ร่างกาย ไปหาหมอ โทรศัพท์ ซอมท์อะไร เขา เป็นคนอย่างไร แล้วพบกันใหม่ ๕.๒ การอ่าน-การเขียน จำนวน ๑๐ บท ได้แก่ อักษร ไทย การประสมอักษรไทย อักษรสูงและอักษรต่ำ คำเป็นและคำตาย การอ่านอักษรนำ การอ่าน อักษรควบ สระ "ิ" และตัวการันต์ ร หัน และ ร สะกด การอ่านคำยืม การอ่านคำบางคำและ เครื่องหมายการเขียน	๑. แยกเสนอเนื้อหาไปแบบเรียน เป็นทักษะการฟัง-การพูด ส่วนหนึ่ง และการอ่าน-การ เขียนส่วนหนึ่ง ๒. ไม่มีข้อสังเกตทางภาษา ๓. ไม่มีการอธิบายความรู้ทาง ด้านวัฒนธรรมในบทเรียน แต่ละบท ทั้งผู้วิจัยได้ชี้แจง ในเรื่องนี้ว่า แบบเรียนเล่มนี้ ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียน ศึกษาด้วยตนเอง แต่แทรก ศึกษาไทยศึกษาไว้เนื้อหา ผู้ สอนสามารถแทรกเรื่องดัง กล่าวในขณะที่สอนในชั้นเรียน

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของแบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของผู้วิจัย
๑) แบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้น ในบริบทไทยศึกษาสำหรับชาวต่างประเทศ (ต่อ)		๖. กลวิธีเสนอเนื้อหาการฟัง-การพูด ๖.๑ ให้คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาด้วยตัวอักษรภาษาไทย สัทอักษร และแปลความหมายของคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษา เป็นภาษาอังกฤษ ๖.๒ มีบทอ่านแทรกตอนท้ายของบทเรียน โดยใช้ตัวอักษรภาษาไทย และสัทอักษร ๗. กลวิธีเสนอเนื้อหาการอ่าน-การเขียน ๗.๑ ให้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ๗.๒ มีแบบฝึกอ่านและเขียนในบางบทเรียน ๗.๓ มีเรื่องสั้นๆ ให้อ่าน และตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านเพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านในบางบทเรียน	๔. ใช้จิตวิทยาการเรียนรู้ในการสอนด้วยการให้กำลังใจผู้เรียนว่าภาษาไทยเรียนง่ายมาก ทำได้ตามสบาย อย่าเกร็งหรือเครียด ให้สนุกกับการเรียน
๒) Essential Thai	- เพื่อเป็นแนวทางในการเรียนการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยเบื้องต้นด้วยตนเอง	๑. บอกจุดประสงค์ของการเรียนแต่ละบท ๒. ใช้ภาษาอังกฤษถ่ายเสียงคำไทยโดยไม่ใช้ตัวอักษร ๓. ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการอธิบายบทเรียน ๔. เสนอเนื้อหา โดยแบ่งออกเป็น ๒ ส่วนดังนี้ ๔.๑ การฟัง-การพูด จำนวน ๑๒ บท ได้แก่ สิ่งแรก (แนะนำคำศัพท์ จำนวน และวัฒนธรรมที่ควรรู้) การซื้อของและการเดินทาง คำถามและสำนวน เรียนรู้คำศัพท์และประโยคพื้นฐานในภาษาไทย หัวข้อในการสนทนา เวลา อาหาร การคมนาคมขนส่ง โรงแรมและบันเทิงใน เมือง ความเจ็บป่วย-ภาวะฉุกเฉิน-โทรศัพท์ และรอบเมืองไทย	๑. แยกเสนอเนื้อหาในแบบเรียนเป็นทักษะการฟัง-การพูด ส่วนหนึ่ง และการอ่าน-การเขียนส่วนหนึ่ง (ไม่เน้นการเขียน แต่จากกฎเกณฑ์และตัวอย่างคำที่ให้ ผู้เรียนจะสามารถฝึกเขียนได้ด้วยตนเอง)

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของแบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของผู้วิจัย
๒) Essential Thai (๓๑)		๔.๒ การอ่าน-การเขียน ไม่ได้แบ่งบทเรียนออกเป็นบทๆ เมื่อหาประกอบด้วย ตัวอย่างคำไทยที่พบในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งอธิบายความหมาย วิธีอ่านคำไทยโดยเทียบกับเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยกับพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษ ส่วนเสียงวรรณยุกต์ใช้เครื่องหมายที่กำหนดขึ้นแทนเสียง มีการแนะนำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ไทย อธิบายเรื่องสระเปลี่ยนรูป สระลดรูป อักษรสูง-กลาง-ต่ำ เสียงและรูปวรรณยุกต์ ให้ตารางการผันวรรณยุกต์พร้อมตัวอย่างคำ อธิบายคำลักษณนามและให้ตัวอย่างกลุ่มคำที่ได้ลักษณะนามเหมือนกัน จัดทำพจนานุกรมอังกฤษ-ไทยและดัชนีค้นคำโดยให้คำภาษาอังกฤษ คำอ่านที่ถ่ายเสียงเป็นภาษาอังกฤษ และคำไทย ๕. กลวิธีเสนอเนื้อหาการฟัง-การพูด ๕.๑ ให้คำศัพท์ จำนวน และให้ความรู้ทางวัฒนธรรม เพื่อนำไปใช้ในการสนทนา ๕.๒ ใช้ตัวอักษรภาษาไทยถ่ายเสียงคำไทยโดยไม่ใช้สัทอักษรแต่ใช้ภาษาอังกฤษแทน รวมทั้งแปลความหมายบทสนทนานั้นเป็นภาษาอังกฤษ ๕.๓ เสนอโครงสร้างของประโยคโดยใช้ตาราง ๕.๔ อธิบายความรู้ทางภาษา และการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ให้สอดคล้องกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมไทย	๒. ให้ข้อสังเกตทางภาษาและสอดคล้องกับคำอธิบายเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยโดยตลอด ๓. ใช้จิตวิทยาในการเรียนการสอนด้วยการให้กำลังใจแก่ผู้เรียน เช่น "Basic Thai is easy. A word or two makes a sentence." และ "Reading Thai is easier than you may think"

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของแบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของครูวิจัย
๒) Essential Thai (ตอ)		๖. กลวิธีเสนอเนื้อหาการอ่าน-การเขียน ๖.๑ ไม่ได้แบ่งบทเรียนด้านการอ่านและการเขียนออกเป็นบท ๆ ๖.๒ ให้ความรู้เบื้องต้นด้านการอ่านคำในภาษาไทย แต่ไม่เน้นการเขียน	
๓) An Introductory Course in Thai Language and Culture	- เพื่อฝึกการสนทนา การอ่าน และเขียนภาษาไทยให้สามารถสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ (Basic Thai Language survival skills) - เพื่อนำผู้เรียนให้รู้จักวัฒนธรรมไทย และใช้ภาษาไทยได้เหมาะสมกับสถานการณ์	๑. บอกจุดมุ่งหมายของแบบเรียนว่าเป็นแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติที่ต้องการเรียนภาษาไทยในหลักสูตรไทยศึกษา ๒. บอกขอบข่ายของภาษาที่เสนอใช้ในบทเรียน ๓. แนะนำลักษณะของภาษาไทย ๔. ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการอธิบายบทเรียน ๕. เสนอเนื้อหา โดยแบ่งออกเป็น ๒ ส่วนดังนี้ ๕.๑ การฟัง-การพูด จำนวน ๑๔ บท ได้แก่ การทักทาย และแนะนำตัว การซื้อของ และต่อรองราคา การตามทาง การสั่งอาหาร ทีมหาวิทยาลัทธิธรรมศาสตร์ คำภาษาอังกฤษในภาษาไทย การพูดโทรศัพท์ การจองตั๋ว-จองห้อง ความแตกต่างทางวัฒนธรรม การถามเกี่ยวกับขนส่งมวลชน การบรรยาย ลักษณะบุคคล-สิ่งของและสถานที่ อุบัติเหตุและความเจ็บป่วย การไปทำธุระ วิถีไทย ๕.๒ ความรู้เรื่องอักษรไทยจำนวน ๕ บท ได้แก่ การผันวรรณยุกต์ในอักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ การผันวรรณยุกต์ในคำที่มีตัวสะกด ความรู้ในเรื่องต่างๆ คือ อักษรควบ อักษรนำ เครื่องหมายวรรคตอน ตัวเลขไทย ชื่อวันต่างๆ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบท	๑. ให้อธิบายถึงเหตุทางภาษาและสอดคล้องกับคำอธิบายเรื่องทางวัฒนธรรมไทยโดยตลอด ๒. แยกเสนอเนื้อหาในแบบเรียนเป็นทักษะการฟัง-การพูด ส่วนหนึ่ง และการให้ความรู้เรื่องอักษรไทยส่วนหนึ่ง ๓. ใช้บทสนทนา โดยสมมติสถานการณ์ต่างๆ เพื่อฝึกการฟัง และการพูด ๔. ใช้วิธีอธิบายกฎเกณฑ์ทางภาษา เพื่อให้ให้ความรู้เรื่องอักษรไทย

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของ แบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของผู้วิจัย
๓) An Introductory Course in Thai Language and Culture (๕๑)	- เพื่อช่วยให้ ผู้เรียนเข้าใจ โครงสร้าง ภาษาไทย	๖. กลวิธีเสนอเนื้อหาการฟัง-การพูด ๖.๑ กำหนดชื่อบทสนทนา และเสนอบทสนทนาสั้น ๆ ด้วยการสมมติสถานการณ์ย่อย ๆ บทเรียนจะประมาณ ๓-๖ สถานการณ์ ๖.๒ ใช้ศัพท์อักษรแทนเสียงในภาษาไทย แปลความหมายเป็นภาษาอังกฤษ และให้บทสนทนาที่เป็นภาษาไทยกำกับทุกบท ๖.๓ ให้ความรู้ในด้านหลักเกณฑ์ทางภาษา มีแบบฝึกการสนทนา และโครงสร้างทางภาษาให้ผู้เรียนฝึกฝนและทบทวนเมื่อเรียนจบบทเรียนในแต่ละบท ๖.๔ ให้ข้อสังเกตทางภาษา การใช้คำและข้อความที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย มีแบบฝึกออกเสียง รวมทั้งสอดแทรกภาษิตและสำนวนไทยไว้ท้ายบทเรียน ๗. กลวิธีเสนอเนื้อหาความรู้เรื่องอักษรไทย ๗.๑ อธิบายระบบของอักษรไทย ๗.๒ อธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ ๗.๓ สอนการผันอักษรทีละกลุ่มและเลือกสรรมาประสมคำเป็นกลุ่ม ๆ การผันวรรณยุกต์ในคำที่มีตัวสะกด ฝึกอ่านคำที่ผันวรรณยุกต์ ๗.๔ ให้ความรู้พื้นฐานทางภาษาอื่น ๆ เช่น อักษรควบไม่ โดยอธิบายกฎเกณฑ์แล้วยกตัวอย่าง แทรกเนื้อหาเรื่องตัวสะกดไทย คำสรพนาม และคำแสดงความงาม คำที่เฉพาะ คำสันธาน คำบุพบท	

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของแบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของผู้วิจัย
๔) ภาษาไทยพื้นฐาน เล่ม ๑	- เพื่อวางพื้นฐานความรู้ในด้านหลักภาษา การฟัง พูด อ่านและเขียนเบื้องต้นแก่นักศึกษาชั้นที่ศึกษาวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอกในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	๑. ใช้ภาษาจีนกลางซึ่งเป็นภาษาแม่เป็นสื่อในการอธิบายบทเรียน ๒. ใช้วิธีเสนอเนื้อหาเป็นไปตามลำดับจากง่ายไปหายาก ๓. เสนอเนื้อหา โดยแบ่งออกเป็น ๒ ส่วนดังนี้ ๓.๑ อักษรวิธี จำนวน ๑๗ บท ได้แก่ อักษรกลาง ก ข + สระ อะ อา อิ อี อื อ้อ อุ อักษรกลาง จ ด ฎ ต ฎ บ ป + สระชุดเดิม อักษรกลาง + สระ เอะ เอ และ โอะ โอ เออะ เออ อักษรกลาง + สระ ประสมและสระเกิน การผันวรรณยุกต์ในอักษรกลาง อักษรสูงและการผันวรรณยุกต์ อักษรต่ำ และการผันวรรณยุกต์ สระลดรูป-สระ เปลี่ยนรูป ตัวสะกด ง น ม ย ว และการผันวรรณยุกต์ อักษรนำ สะกด ก ด บ และการผันวรรณยุกต์ อักษรควบกล่า ๓.๒ บทเรียนการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จำนวน ๒๒ บท มีเนื้อหาโดยสรุปได้แก่ การทักทาย แนะนำตัว ตัวเลข ชื่อเครื่องเขียน ไปห้องสมุด รับประทานอาหาร ไปโรงพยาบาล เรียนในมหาวิทยาลัย เครื่องใช้ในบ้าน บอกวัน เดือน ปี เวลา ดินฟ้าอากาศ รายการบันเทิง เขียนจดหมาย โทรศัพท์ และเขียนโน้ต	๑. ใช้ภาษาแม่เป็นสื่อในการอธิบายกฎเกณฑ์ทางภาษา ๒. เสนอเนื้อหาตามลำดับจากง่ายไปหายาก เริ่มการเรียนรู้การสอนจากอักษรวิธี แล้วจึงใช้บทสนทนาเพื่อฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ๓. มีแบบฝึกหัดเพื่อฝึกการสนทนา และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ให้ความสำคัญกับการแปลภาษา

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของแบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของผู้วิจัย
๔) ภาษาไทยพื้นฐาน เล่ม ๑ (ต่อ)		๔. กลวิธีเสนอเนื้อหาด้านอักษรวิธี ๔.๑ เน้นการอ่านออกเสียงคำโดยคำที่เป็นตัวอย่างในการฝึกอ่านออกเสียงไม่จำเป็นต้องมีความหมายทุกคำ ๔.๒ อธิบายกฎเกณฑ์ทางภาษาง่ายไปหายากตามลำดับ ๔.๓ มีแบบฝึกอ่านคำที่ได้เรียนรู้จากกฎเกณฑ์ทางภาษา ตอนท้ายของบทเรียนทุกบท ๕. กลวิธีเสนอเนื้อหาด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ๕.๑ ใช้วิธีผูกเป็นเรื่องให้อ่าน โดยตั้งชื่อบท เช่น สวัสดิ์หนูอ่อนว่านี้ มหาวิทยาลัยของเรา ๕.๒ อธิบายความหมายของคำศัพท์ที่เป็นภาษาแม่ (ภาษาจีนกลาง) ๕.๓ ให้ข้อสังเกตทางไวยากรณ์ในเรื่องการใช้คำ โครงสร้างทางภาษา โดยยกคำ วลี ประโยคที่ปรากฏในบทเรียนมาอธิบาย ๕.๔ มีแบบฝึกหัดท้ายบทเพื่อวัดความเข้าใจทางไวยากรณ์ ความเข้าใจเรื่องที่อ่าน และแบบฝึกการอ่านออกเสียง ๕.๕ มีบทอ่านเสริมแบบอ่านเองเรื่อง เช่น นิทาน เรื่องเล่าและตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน ๕.๖ ให้ปฏิบัติตามบทเรียนและให้สร้างประโยคด้วยตนเองฝึกเขียนข้อความสั้นๆ แต่งบทสนทนา เขียนจดหมายส่วนตัว เขียนจดหมายน้อย (โน้ต) ๕.๗ เน้นการแปลภาษา ได้แก่ การแปลภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และแปลภาษาแม่เป็นภาษาไทย	

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของแบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของผู้วิจัย
๕) Beginning Thai	- เพื่อวางพื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาที่เลือกเรียนภาษาไทยในหลักสูตรเอเชียศึกษา - ในผู้เรียนสามารถสื่อสารได้สอดคล้องกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมไทย	๑. ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการอธิบายบทเรียน ๒. มีภาคผนวกกรม ๒๒ เรื่อง ให้ความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยในเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ สภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ประชากร วันสำคัญ ชื่ออาหาร การประเพณีไทย และความเชื่อเรื่องมาตราตั้ง ดวง วัด นอกจากนี้ยังให้คำศัพท์เสริม เช่น ศัพท์เกี่ยวกับผัก ผลไม้ อาชีพ เครื่องมือเกี่ยวกับยานพาหนะ การออกเสียงในภาษาพูดของคนไทย ระดับภาษา ระยะเวลาของภาษาไทย ความสำคัญของวรรณยุกต์ คำที่เกี่ยวกับรส กลิ่น คำสมบ ภาษาที่แสดงวัฒนธรรมของคนไทย ลักษณะที่สำคัญของภาษาไทย รวมทั้งมีดัชนีคำ ๒ ส่วน ส่วนที่ ๑ ใช้สำหรับภาษาไทยและแปลความหมายเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนที่ ๒ ใช้สำหรับภาษาอังกฤษและใช้สำหรับภาษาไทย ๓. เสนอเนื้อหา ประกอบด้วยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน หลักเกณฑ์ทางภาษา จำนวน ๔๐ บท ๔. กลวิธีเสนอเนื้อหา ๔.๑ บูรณาการทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และหลักเกณฑ์ทางภาษาเข้าด้วยกัน ๔.๒ สอนคำศัพท์ง่าย ๆ แต่เน้นคำที่ใช้ในการสื่อสารในบทเรียนที่ ๑-๑๑ ส่วนบทเรียนบทที่ ๑๒-๔๐ เน้นศัพท์ที่เป็นคำประสม เพื่อขยายวงศัพท์ ๔.๓ สอนเสียงวรรณยุกต์โดยเริ่มอธิบายเมื่อสอนถึงบทเรียนที่ ๔	๑. เป็นบทเรียนที่บูรณาการทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน รวมทั้งความรู้ทางด้านหลักภาษาไว้ด้วยกันอย่างกลมกลืน ๒. สอดแทรกความรู้ด้านการใช้คำ จำนวนไทยในบทเรียนโดยตลอด รวมทั้งมีข้อสังเกตทางภาษา ๓. สอดแทรกความรู้เรื่องวัฒนธรรมไทยในบทเรียนได้อย่างกลมกลืน ๔. สอนเนื้อหาตามลำดับจากง่ายไปหายาก

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของแบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของผู้วิจัย
๕) Beginning Thai (ต่อ)		๔.๔ สอนลักษณะนาม โดยใช้กลวิธีสอดแทรกบทละ ๔-๕ คำ ๔.๕ สอนคำที่ใช้ในประโยคคำถาม โดยใช้กลวิธีนำเสนอบทละ ๑ คำ เช่น อะไร ไหม อะไร ใคร ของใคร ที่ไหน ไหน เท่าไร ๔.๖ สอนโครงสร้างประโยค โดยใช้กลวิธีให้ผู้เรียนเรียนรู้โครงสร้างประโยคจากตัวอย่าง ๔.๗ สอนบทสนทนา โดยใช้กลวิธีการเสนอบทสนทนาในบทเรียนบางบท ความยาวของบทสนทนาประมาณ ๕-๖ บรรทัด เช่น การทักทาย การสนทนาเกี่ยวกับสี ตัวเลข อาหาร ๔.๘ สอนถ้อยคำสำนวน โดยใช้กลวิธีเลือกถ้อยคำสำนวนที่น่าสนใจและที่เป็นที่สงสัยของผู้เรียนชาวต่างชาติ เช่น ให้ ได้ ใต้ ก็ได้ ก็ ได้ อีก ไปไหนมา ไม่มีเลย อยู่ๆ ก็ปวดหัว ๔.๙ สอนเรื่องวัฒนธรรมไทย โดยใช้กลวิธีสอดแทรกในเนื้อหาและอธิบายในส่วนที่เป็นข้อสังเกต (Note) "ให้ท้ายบทเรียน เช่น การไหว้ การทักทายว่า "ไปไหนมา" การใช้คำว่า "กินข้าว" ของคนไทย การเรียกเครือญาติ ใช้กลวิธีแทรกสุภาษิต สำนวนไทย "ให้ท้ายบทเรียน ๔.๑๐ ใช้หนังสือแบบฝึกหัดและสื่อการสอน เช่น วิกิตำนา แบบบันทึกเสียงควบคู่กับแบบเรียน	๕. สถานภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้สอดคล้องกับบริบทของสังคมไทย ๖. มีหนังสือแบบฝึกหัด (work book) ประกอบบทเรียน

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของแบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของผู้วิจัย
๕) Beginning Thai (ต่อ)		๔.๑ ใช้สัญลักษณ์ อักษรไทย และแปลความหมายเป็นภาษาอังกฤษในบทที่ ๑-๓๐ ส่วนบทที่ ๓๑-๔๐ เขียนเป็นภาษาไทย และแปลความหมายเป็นภาษาอังกฤษโดยไม่ใช้สัญลักษณ์	
๖) Thai for Beginners	- เพื่อสอนทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนระดับพื้นฐาน	๑. บอกจุดมุ่งหมายของแบบเรียนว่าเพื่อสอนทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนระดับพื้นฐาน ๒. อธิบายความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษในด้านการใช้คำ รูปประโยค และอธิบายเรื่องวรรณยุกต์ซึ่งไม่มีในภาษาอังกฤษ ๓. เสนอเนื้อหาจำนวน ๑๐ บท โดยในแต่ละบทจะมี ๒ ตอน ตอนที่ ๑ เป็นการสอนทักษะการฟังและการพูดในรูปของบทสนทนา ตอนที่ ๒ เป็นการสอนทักษะการอ่านและการเขียนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการทักทาย การใช้คำ กริยา "เป็น" "อยู่" "จะ" การบอกเวลา วัน-เดือน การใช้คำว่า "เอา" และ "อยาก" การใช้คำว่า "ได้ยิน" "จำ" "นอนหลับ" "มอง" ส่วนต่างๆ ของร่างกาย ชีวิตประจำวัน คำที่ใช้ "อ" และ "ห" นำครอบครัวและเครือญาติ อาชีพ สัตว์ วิถีใช้ "ิ" ลักษณะสำคัญต่างๆ ของการเขียนและการอ่านคำในภาษาไทย และการเปรียบเทียบคำวิเศษณ์ คำลักษณนามในภาษาไทย	๑. บทเรียนแต่ละบท มีทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่แยกทักษะการฟังและการพูด ออกจากการอ่านและการเขียน ไม่ใช้การบูรณาการทักษะ ๒. ให้ข้อสังเกตทางภาษา และความรู้เชิงวัฒนธรรมทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้สอดคล้องกับบริบทของสังคมไทย ๓. มีขั้นตอนประกอบการเรียนรู้

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของ แบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของผู้วิจัย
๒) Thai for Beginners (ต่อ)		๔. กลวิธีเสนอเนื้อหาการฟัง-การพูด ๔.๑ ใช้บทสนทนาเป็นเครื่องมือในการสอนการฟัง-การพูด ๔.๒ ให้ตัวอย่างโครงสร้างประโยค ๔.๓ อธิบายความเข้าใจวัฒนธรรมไทย ๔.๔ ให้คำศัพท์และมีแบบทดสอบความหมายของคำศัพท์ ๔.๕ ให้แปลประโยคภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ๕. กลวิธีเสนอเนื้อหาการอ่าน-การเขียน ๕.๑ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการอธิบายหลักการหรือกฎเกณฑ์ทางภาษา ๕.๒ แนะนำวรรณยุกต์ สระ พยัญชนะไทย โดยใช้สัญลักษณ์ในการออกเสียง ๕.๓ ฝึกอ่านออกเสียงคำภาษาไทยง่าย ๆ โดยไม่ใช้สัญลักษณ์ช่วย ๕.๔ มีแบบทดสอบการเขียนคำเป็นภาษาไทยจากสัญลักษณ์ที่กำหนดให้ ๕.๕ มีภาคผนวกสรุประบบการเขียนภาษาไทย เจริญแบบฝึกหัด และแบบทดสอบ ๕.๖ มีดัชนีค้นคำศัพท์โดยแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยใช้สัญลักษณ์ช่วยในการออกเสียง เช่น airport = /sa-náam-bin/	

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของแบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของผู้วิจัย
๗) The Fundamentals of The Thai Language	- เพื่อเป็นแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานสำหรับชาวต่างชาติ	๑. ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการอธิบายบทเรียน ๒. ใช้การด้วยทอดตัวอักษรแทนเสียง ตามระบบที่ผู้เขียนกำหนดขึ้น ๓. มีภาคผนวกจำนวน ๙ บทให้ความรู้เรื่องลักษณะนาม ชื่อเดือนและปี คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวและเครือญาติ คำนำหน้าชื่อและตำแหน่ง คำเรียกชื่อหน่วยงานของรัฐบาล มาตราตั้ง ดวง วัด คำศัพท์เกี่ยวกับการปรุงอาหารและชื่ออาหารไทย วิธีใช้พจนานุกรมไทย จำนวนไทย คำศัพท์ภาษาอังกฤษ-ไทย ตารางกฎการผันวรรณยุกต์ ๔. เสนอเนื้อหาจำนวน ๒๖ บท บทเรียนแต่ละบทจะแบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ได้แก่ ส่วนบทสนทนา และส่วนการอ่าน-การเขียน ๕. กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาในส่วนบทสนทนา ๕.๑ ใช้วิธีให้ความรู้เรื่องคำ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ก่อนให้ตัวอย่างประโยคเพื่อใช้ในการสนทนา ๕.๒ ให้ตัวอย่างโครงสร้างของประโยคคำถาม-คำตอบ เพื่อนำไปใช้สนทนา ๕.๓ ให้ข้อสังเกตทางภาษา และสอดแทรกวัฒนธรรมในบทเรียน ๕.๔ ใช้วิธีเสนอเนื้อหาในบทเรียนจากง่ายไปหายาก	๑. ลักษณะของบทเรียนในส่วนการสนทนา เน้นการให้กฎเกณฑ์ทางภาษา และโครงสร้างของประโยคที่ใช้ในการสนทนา ๒. ให้ตัวอย่างโครงสร้างประโยค คำถาม-คำตอบ เพื่อนำไปใช้สนทนาโดยสมมุติสถานการณ์สนทนาจากการสร้างบทเป็นเรื่องๆ ๓. เป็นบทเรียนที่ได้ความรู้เรื่องไวยากรณ์เพื่อใช้ในการอ่าน และการเขียนอย่างละเอียด

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของ แบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของผู้วิจัย
๗) The Fundamentals of The Thai Language (ต่อไป)		๖. กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาในส่วนการอ่าน-การเรียนรู้ ๖.๑ ให้ความรู้เรื่องทางไวยากรณ์เพื่อเป็นพื้นฐานในการอ่านและการเขียน ๖.๒ มีแบบฝึกหัดให้อ่านออกเสียงในแต่ละบทเรียน ๖.๓ ให้อ่าน เรื่องสั้น ๆ ซึ่งนำมาจากนิยายสาร หนังสือพิมพ์ (ตั้งแต่บทที่ ๒๐-๒๖) ๖.๔ มีการแปลเรื่องที่กำหนดให้อ่านเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ๖.๕ ใช้วิธีเสนอเนื้อหาในบทเรียนจากง่ายไปหายาก และอย่างมีขั้นตอน เช่น แนะนำพยัญชนะบทเรียนละ ๕-๖ ตัว สระ ๒-๖ ตัว ให้อ่านอย่างคำที่มีความหมาย และนำไปใช้ในการอ่านและการเขียนในสถานการณ์ที่เป็นจริง	
๘) Colloquial Thai	- เพื่อ เป็นแบบเรียนสำหรับชาวต่างชาติในการฝึกสนทนา การอ่าน และการเขียนภาษาไทย	๑. แนะนำประเทศไทยในด้านสภาพภูมิศาสตร์ ภูมิประเทศ ภูมิอากาศ การปกครอง ระบบการศึกษา เศรษฐกิจ ประวัติศาสตร์ ศาสนา สถาปัตยกรรม กีฬา อาหาร อุปนิสัยคนไทย มารยาทไทย อธิบายลักษณะของภาษาไทย ๒. บอกจุดประสงค์ในการเรียนทุกบท ๓. ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการอธิบายบทเรียน ๔. เสนอเนื้อหา จำนวน ๑๕ บท แต่ละบทประกอบด้วยเนื้อหา ๒ ส่วน ได้แก่ ส่วนบทสนทนา และส่วนการอ่าน-การเขียน	๑. ใช้วิธีผสมผสานสถานการณ์ในการสอนสนทนา ๒. ใช้อุปกรณ์บันทึกเสียงช่วยในการสอนฟังการออกเสียง และการสนทนา ๓. มีแบบฝึกหัดการใช้คำประโยคในบทสนทนา ๔. ให้อ่านสังเกตทางภาษาและวัฒนธรรมไทย ๕. ให้อ่านแบบจำลองความเป็นภาษาอังกฤษ

ชื่อแบบเรียน	จุดประสงค์ของแบบเรียน	กลวิธีเสนอเนื้อหา	ข้อสังเกตของผู้วิจัย
๘) Colloquial Thai (ต่อ)		๕. กลวิธีเสนอเนื้อหาในส่วนบทสนทนา ๕.๑ ใช้สัญลักษณ์แทนเสียงในภาษาไทย และแปลความหมายเป็นภาษาอังกฤษ ๕.๒ สร้างสถานการณ์ในการสนทนา ๕.๓ ให้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคสอดคล้องกับบทสนทนา ๕.๔ พึงการสนทนาจากแบบบันทึกเสียง ๕.๕ มีกลวิธีเสนอเนื้อหาตามสถานการณ์ที่กำหนด ๖. กลวิธีเสนอเนื้อหาในส่วนการอ่าน-การเขียน ๖.๑ แนะนำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์บางตัว โดยเลือกเฉพาะพยัญชนะและสระที่ปรากฏในบทสนทนา ๖.๒ ไม่สอนการผันวรรณยุกต์ ๖.๓ ให้เขียนคำและประโยคตามแบบ ๖.๔ กำหนดให้เปลี่ยนข้อความสั้นๆ เป็นภาษาอังกฤษ	๖. มีวิธีจัดสระที่นำสังเกต เช่น สระ อว อวย ดังที่ผู้เขียนอธิบายไว้ในบทที่ ๓ หน้า ๔๘-๔๙ ว่า "The letters 'w' and 'y' can be used as consonants or as vowel Substitutes. Here they are used as vowels: ลาว ววย" ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เขียนต้องการใช้อธิบายเช่นนั้นแก่ผู้เรียนชาวต่างประเทศเพื่อให้เข้าใจโครงสร้างของคำได้ง่าย ดังนี้ พยัญชนะต้น+สระ "ล" + อว = ลาว "ร" + อวย = ววย

รายงานผลการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีบางประการในการสอนภาษาไทยพื้นฐานแก่ชาวต่างประเทศ

จากการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาในแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานจำนวน ๘ เล่ม ที่ใช้ในการเรียนการสอนแก่ชาวต่างประเทศทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่า การนำเสนอเนื้อหาในแบบเรียนดังกล่าวชี้ให้เห็นกลวิธีบางประการในการสอนภาษาไทยพื้นฐานแก่ชาวต่างประเทศ ดังนี้

๑. แบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นในปริบทไทยศึกษาสำหรับชาวต่างประเทศ

การเรียบเรียงเนื้อหาในแบบเรียนเล่มนี้แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ได้แก่ ทักษะการฟัง-การพูดจำนวน ๒๕ บท และทักษะการอ่าน-การเขียนจำนวน ๑๐ บท

กลวิธีการสอนการฟัง-การพูด เนื้อหาในบทเรียนแสดงให้เห็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เริ่มจากการสอนออกเสียง ให้คำศัพท์ โครงสร้างทางภาษาด้วยการใช้สัญลักษณ์ (Phonetic Transcription) และใช้ภาษาอังกฤษแปลความหมาย กิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวแสดงให้เห็นกลวิธีสอนที่มีลักษณะสอดคล้องกับแนวคิดของวิธีสอนแบบตรง (Direct Method) ที่เริ่มจากการสอนระบบเสียง ฟังฟังความหมายในประโยคจากคำถาม-คำตอบ ผู้เรียนจะเป็นผู้สรุปกฎเกณฑ์ของภาษาด้วยตนเอง หลังจากได้รับการฝึกโครงสร้างทางภาษาจากการฝึกพูด โดยไม่มีการสอนหลักไวยากรณ์และคำเรียกทางไวยากรณ์ นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีสอนที่ได้แนวคิดจากวิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audiolingual Method) ซึ่งมุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ด้วยการให้พูดซ้ำๆ จากโครงสร้างทางภาษาที่กำหนดให้จนเกิดเป็นนิสัยตามแนวคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behavioral Psychology) ที่เห็นว่าภาษาเป็นกระบวนการของความเคยชิน ต้องฝึกใช้บ่อยๆ วิธีการนี้สอดคล้องกับบทเรียนที่ให้ตัวอย่างโครงสร้างทางภาษา และให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาจากโครงสร้างดังกล่าวจนเกิดความคล่องตัว ในตัวบทเรียนเน้นการใช้ภาษาพูดในชีวิตประจำวัน เช่น การทักทาย การสั่งอาหาร การซื้อของ การเดินทาง การพบแพทย์ งานอดิเรก อย่างไรก็ตามบทเรียนเล่มนี้ไม่มีข้อสังเกตทางภาษา และไม่มีการอธิบายความรู้ทางด้านวัฒนธรรมในบทเรียน ทั้งนี้ผู้เขียนได้ชี้แจงในเบื้องต้นว่าแบบเรียนเล่มนี้มิได้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนศึกษาด้วยตนเอง ผู้สอนสามารถแทรกเรื่องดังกล่าวในชั้นเรียน

กลวิธีการสอนการอ่าน-การเขียน เนื้อหาในบทเรียนแสดงให้เห็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เริ่มจากการแนะนำอักษรไทยทั้งรูปและเสียง ให้คำเรียกทางไวยากรณ์และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์รวมทั้งข้อยกเว้นต่าง ๆ พร้อมยกตัวอย่างประกอบในเรื่องอักษรไทย การประสมอักษรไทย การผันวรรณยุกต์ในอักษรกลาง อักษรสูง และอักษรต่ำ คำเป็นและคำตาย การอ่านอักษรนำ การอ่านอักษรควบ สระ "ไ" และตัวการันต์ ร หัน และ ร สะกด การอ่านคำยืม การอ่านคำบางคำและเครื่องหมายการเขียน หลังจากนั้นให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดการอ่านและการเขียนคำและประโยคเพื่อทดสอบความเข้าใจกฎไวยากรณ์ รวมทั้งมีเรื่องให้อ่านแล้วตอบคำถามเพื่อวัดความเข้าใจในการอ่าน กลวิธีการสอนไวยากรณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับการเรียนการสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method)

แบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นในปริบทไทยศึกษาสำหรับชาวต่างประเทศแสดงให้เห็นกลวิธีสอนที่ได้จากวิธีสอน ๓ วิธี กล่าวคือการสอนการฟัง-การพูดใช้กลวิธีสอนที่ได้จากวิธีสอนแบบตรง (Direct Method) ร่วมกับวิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audiolingual Method) ส่วนการสอนการอ่าน-การเขียนใช้กลวิธีสอนที่ได้จากวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method) เป็นหลัก

๒. Essential Thai

การเรียบเรียงเนื้อหาในแบบเรียนเล่มนี้แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ได้แก่ ทักษะการฟัง-การพูดจำนวน ๑๒ บท และทักษะการอ่าน-การเขียนซึ่งไม่ได้แบ่งบทเรียนออกเป็นบท ๆ

กลวิธีการสอนการฟัง-การพูด เนื้อหาในบทเรียนแสดงให้เห็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เริ่มจากการสอนออกเสียง ให้คำศัพท์ สำนวน ใช้ภาษาอังกฤษถ่ายทอดเสียงคำไทยโดยไม่ใช้ตัวอักษร เสนอโครงสร้างของประโยคโดยใช้ตาราง รวมทั้งแปลความหมายของข้อความในตารางเป็นภาษาอังกฤษ และให้ผู้เรียนศึกษากฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์จากโครงสร้างทางภาษานั้น ไม่มีการสอนหลักไวยากรณ์และคำเรียกทางไวยากรณ์ ซึ่งน่าจะเป็นกลวิธีสอนที่ได้แนวคิดจากวิธีสอนแบบตรง (Direct Method) ทั้งนี้จุดมุ่งหมายในการใช้บทเรียนเล่มนี้ เริ่มจากการสอนทักษะการฟัง-การพูด โดยเลือกเรื่องที่มีประโยชน์และจำเป็นในการสื่อสารในชีวิตประจำวันมาให้ผู้เรียนฝึกฝน

เช่น บทเรียนเรื่อง “สิ่งแรก” เป็นบทที่แนะนำคำศัพท์ สำนวน และวัฒนธรรมไทยที่ควรรู้ ส่วนบทเรียนอื่นๆ นั้น ให้คำศัพท์ สำนวนและประโยคคำถาม-คำตอบที่เป็นโครงสร้างทางไวยากรณ์พื้นฐานในภาษาไทย จากนั้นให้ฝึกฝนโครงสร้างประโยคที่จำเป็นต่อการสนทนา เช่น การซื้อของ การเดินทาง การบอกเวลา อาหารและเครื่องดื่ม การคมนาคมขนส่ง โรงแรมและบังกะโล ความเจ็บป่วย-ภาวะฉุกเฉิน-โทรศัพท์ รอบเมืองไทย นอกจากนี้ยังใช้จิตวิทยาการเรียนการสอนด้วยการเสริมแรง เช่น “Basic Thai is easy. A word or two makes a sentence.” และ “Reading Thai is easier than you may think.” รวมทั้งอธิบายความรู้ทางภาษา แนะนำให้ผู้เรียนนำความรู้ทางภาษาไปใช้ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ และสอดแทรกวัฒนธรรมไทยในบทเรียน กลวิธีสอนดังกล่าวน่าจะได้นำแนวคิดจากวิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audiolingual Method)

กลวิธีการสอนการอ่าน-การเขียน เนื้อหาในบทเรียนแสดงให้เห็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เริ่มจากการสอนอ่านคำไทยโดยยกตัวอย่างคำแล้วอธิบายองค์ประกอบของคำและวิธีอ่าน หลังจากนั้นจึงอธิบายหลักการออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ให้หลักเกณฑ์ในการผันวรรณยุกต์ สอนเรื่องคำลักษณนาม ทั้งนี้บทเรียนมิได้เน้นการเขียน แต่จากกฎเกณฑ์และตัวอย่างคำที่ให้ ผู้เรียนก็สามารถฝึกเขียนเบื้องต้นเพียงเล็กน้อยได้ด้วยตนเอง วิธีการเสนอกิจกรรมในการสอนกฎเกณฑ์ทางภาษาดังกล่าวสอดคล้องกับวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method) แม้จะสอนการเขียนไม่มากนัก

แบบเรียน Essential Thai เป็นแบบเรียนที่แสดงให้เห็นกลวิธีในการสอนที่ได้จากวิธีสอน ๓ วิธี กล่าวคือการสอนการฟัง-การพูดที่ได้จากวิธีสอนแบบตรง (Direct Method) ร่วมกับวิธีสอนแบบ ฟัง-พูด (The Audiolingual Method) ส่วนการสอนการอ่าน-การเขียนแสดงกลวิธีสอนที่ได้จากวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method)

๓. An Introductory Course in Thai Language and Culture

การเรียบเรียงเนื้อหาในแบบเรียนเล่มนี้แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ได้แก่ ทักษะการฟัง-การพูดจำนวน ๑๔ บท และความรู้เรื่องอักษรไทยจำนวน ๕ บท

กลวิธีการสอนการฟัง-การพูด เนื้อหาในบทเรียนแสดงให้เห็นกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่เริ่มจากการสอนออกเสียง เสนอบทสนทนาสั้น ๆ ด้วยการสมมติสถานการณ์ย่อย ๆ บทเรียนละประมาณ ๓-๖ สถานการณ์ เช่น การตกท้ายและแนะนำตัว การซื้อของและต่อรองราคา การถามทาง การสั่งอาหาร ที่มหาวิทยาลัย ธรรมชาติ การพูดโทรศัพท์ การจองตั๋ว-จองห้องพัก ความแตกต่างทางวัฒนธรรม การบรรยายลักษณะบุคคล-สิ่งของและสถานที่ อุบัติเหตุและความเจ็บป่วย วิถีไทย ในการเขียนบทเรียนนั้น ใช้ศัพท์อักษรแทนเสียงในภาษาไทย แปลความหมายเป็นภาษาอังกฤษและให้บทสนทนาที่เป็นภาษาไทยกำกับทุกบท ให้ความหมายคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ จากนั้นผู้เขียนให้ข้อสังเกตทางภาษาไว้ท้ายบทเพื่ออธิบาย เรื่องการใช้คำและข้อความให้สอดคล้องกับสถานการณ์ รวมทั้งมีคำอธิบายเรื่อง วัฒนธรรมไทยที่ผู้เขียนสอดแทรกไว้ในบทเรียน และสอดแทรกภาษิตและสำนวนไทย การกำหนดสถานการณ์ในการเรียน การสอนดังกล่าวแสดงให้เห็นกลวิธีการสอนแบบ ที่มุ่งให้สถานการณ์เป็นตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมทางภาษาเพื่อให้ สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้เมื่อผู้เรียนต้องประสบกับสถานการณ์ในชีวิตจริง กลวิธีการ สอนดังกล่าวสอดคล้องกับวิธีสอนภาษาเพื่อสื่อสาร (The Communicative Approach) เพียงบางลักษณะ เพราะบทเรียนในส่วนนี้เน้นเฉพาะ การฟัง และการพูด เท่านั้น

นอกจากนี้เมื่อเรียนจบบทเรียนแต่ละบท ผู้เรียนยังได้ฝึกการสนทนาและ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ฝึกออกเสียงคำต่าง ๆ ดังนั้นจึงเป็นบทเรียนที่แสดงกลวิธีการ สอนที่ได้แนวคิดจากวิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audiolingual Method) รวมอยู่ด้วย

กลวิธีการสอนความรู้เรื่องอักษรไทย เนื้อหาในบทเรียนแสดงให้เห็น กิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่เริ่มจากการอธิบายระบบของอักษรไทย กฎเกณฑ์ทาง ไวยากรณ์โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน ใช้วิธีสอนการผันอักษรทีละกลุ่ม และเลือกสระประสมคำเป็นกลุ่ม ๆ สอนการผันวรรณยุกต์ในคำที่มีตัวสะกด ฝึกอ่าน คำที่ผันวรรณยุกต์ และให้ความรู้พื้นฐานทางภาษาอื่น ๆ เช่น อักษรควบ อักษรนำ ไม่ยมก ตัวการันต์ คำที่ใช้สระ “ไ” ไม่ผันโดยอธิบายกฎเกณฑ์แล้วยกตัวอย่าง นอกจากนี้ยังแทรกเนื้อหาเรื่อง ตัวเลขไทย คำสรรพนาม และคำแสดงคำถาม คำชี้ เฉพาะ คำสันธาน คำบุพบท วิธีการเสนอกิจกรรมในการสอนกฎเกณฑ์ทางภาษา

ดังกล่าวสอดคล้องกับวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method)

แบบเรียน An Introductory Course in Thai Language and Culture เป็นแบบเรียนที่แสดงให้เห็นกลวิธีสอน ๓ วิธี กล่าวคือการสอนการฟัง-การพูดได้แนวคิดจากวิธีสอนภาษาเพื่อสื่อสาร (The Communicative Approach) ร่วมกับวิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audiolingual Method) ในขณะที่การสอนความรู้เรื่องอักษรไทยนั้นใช้กลวิธีสอนที่ได้แนวคิดจากวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method)

๔. ภาษาไทยพื้นฐานเล่ม ๑

การเรียบเรียงเนื้อหาในแบบเรียนเล่มนี้แบ่งออกเป็น ๒ ส่วนได้แก่ อักษรวิธีจำนวน ๑๗ บท การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน จำนวน ๒๒ บท

กลวิธีการสอนอักษรวิธี เนื้อหาในบทเรียนแสดงให้เห็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เริ่มจากการให้ความรู้ด้านกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เพื่อเป็นพื้นฐานในการอ่านและเขียน ผู้เขียนใช้ภาษาจีนกลางซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนช่วยในการอธิบายบทเรียน และแปลความหมายของคำศัพท์ ที่น่าสังเกตคือคำที่เป็นตัวอย่างในการฝึกอ่านออกเสียงนั้นไม่เน้นว่าต้องเป็นคำที่มีความหมายทุกคำ เนื่องจากผู้เขียนอาจมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงได้อย่างคล่องแคล่ว ในด้านการอธิบายกฎเกณฑ์ทางภาษานั้น จะอธิบายกฎเกณฑ์อย่างมีขั้นตอนตามลำดับจากง่ายไปหายาก เช่น เรื่องการประสมอักษร ได้แก่ อักษรกลาง ก ข + สระ อะ อา อิ อี อื อือ อุ อักขรกลาง จ ด ฎ ต ฏ บ ป + สระชุดเดิม อักขรกลาง + สระ เอะ เอะ แอะ แอ โอะ โอ เอาะ เอา และอักษรกลาง + สระประสมและสระเกิน เรื่องการผันวรรณยุกต์ กล่าวถึงการผันวรรณยุกต์ในอักษรกลาง อักษรสูงและอักษรต่ำตามลำดับ จากนั้นกล่าวถึงเรื่องสระลดรูป-สระเปลี่ยนรูป คำที่มีตัวสะกด ง น ม ย ว และการผันวรรณยุกต์ คำที่มีตัวสะกด ก ด บ และการผันวรรณยุกต์ อักษรนำ อักษรควบกล้ำ และเครื่องหมายทัณฑฆาต ตอนท้ายของบทเรียนทุกบทจะมีแบบฝึกอ่านคำที่ได้เรียนรู้จากกฎเกณฑ์ทางภาษา การจัดกิจกรรมการสอนดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นกลวิธีการสอนที่สอดคล้องกับวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method)

กลวิธีการสอนการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เนื้อหาในบทเรียนแสดงให้เห็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้บทสนทนาสั้น ๆ หรือเรื่องสั้น ๆ เพื่อสอนทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยตั้งข้อบทเรียนว่า เช่น สวัสดิ์ นักศึกษาชั้นภาษาไทย หนูชื่อวานี จะไปไหน วัน เดือน ปี ในร้านขายเครื่องเขียน อาหารกลางวัน ในห้องสมุด ตัวเลข มหาวิทยาลัยของเรา เวลา ดิน ฟ้า อากาศ การบันเทิง ไปโรงพยาบาล โทรศัพท์และเขียนโน้ต จากนั้นจะให้คำศัพท์ที่ปรากฏในบทเรียน และอธิบายความหมายของคำศัพท์เป็นภาษาจีนกลางซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้เรียน ให้ข้อสังเกตทางไวยากรณ์ มีแบบฝึกหัดท้ายบทเพื่อวัดความเข้าใจทางไวยากรณ์ ส่วนในด้านการจัดกิจกรรมการสอนพูดนั้น ให้พูดตามบทเรียนและให้สร้างประโยคด้วยตนเอง

ในส่วนการอ่านและการเขียน จะวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน และมีแบบฝึกการอ่านออกเสียง เช่น ฝึกอ่านคำที่กำหนดให้ เปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นคำถาม เลือกคำที่กำหนดให้มาเติมลงในช่องว่าง ใช้คำแทน ตอบคำถาม ตั้งคำถาม เรียงลำดับประโยคให้ได้ความชัดเจน แต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้ แต่งบทสนทนาตามเรื่องที่กำหนด อ่านออกเสียงเป็นคำ ๆ หักพูดประโยคให้คล่อง และคัดไทยจากข้อความในบทเรียนและท่องให้คล่อง ฝึกเขียนข้อความสั้น ๆ แต่งบทสนทนา เขียนจดหมายส่วนตัว เขียนจดหมายน้อย (โน้ต) ที่น่าสังเกตคือทุกบทเรียน เน้นการแปลภาษา ได้แก่ การแปลภาษาไทยเป็นภาษาจีนกลางซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้เรียน และแปลภาษาจีนกลางซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นภาษาไทย ในบทเรียนท้าย ๆ กำหนดเรื่อง เช่น จากนั้นทาน เรื่องเล่า ให้ผู้เรียนอ่านเสริมแบบอ่านเอาเรื่อง และให้ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน

จากการจัดกิจกรรมการสอนการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ที่เน้นการสอนคำศัพท์โดยให้คำแปลเป็นภาษาของผู้เรียน ให้ตัวอย่างประโยคที่มีคำศัพท์สอนโครงสร้างโดยใช้วิธีอธิบายกฎไวยากรณ์และข้อยกเว้นต่าง ๆ ให้ผู้เรียนทราบพร้อมยกตัวอย่างประกอบ สอนอ่านโดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนด และให้ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน รวมทั้งการทำแบบฝึกหัด ที่เน้นการท่องจำคำศัพท์ ท่องบทเรียนบางบท การแปลข้อความภาษาไทยเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนและแปลภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นภาษาไทย ทั้งนี้กิจกรรมการเรียนการสอนเน้นการอ่านและการเขียน

ค่อนข้างมาก สอดคล้องกับวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method)

แบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานเล่ม ๑ เป็นแบบเรียนที่แสดงให้เห็นกลวิธีสอน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนที่ได้จากวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method) แม้จะเสนอเนื้อหาแบบบูรณาการทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในบทเรียนส่วนที่สองก็ตาม

๕. Beginning Thai

การเรียบเรียงเนื้อหาในแบบเรียนเล่มนี้ ใช้วิธีบูรณาการทักษะ (Integrated skills) การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนรวมทั้งหลักเกณฑ์ทางภาษาเข้าด้วยกัน จำนวน ๔๐ บท และใช้หนังสือแบบฝึกหัด (work book) ประกอบบทเรียนอีก ๑ เล่ม

กลวิธีการสอนการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนแบบบูรณาการทักษะ เริ่มจากการสอนคำศัพท์ในบทเรียนที่ ๑-๑๑ ซึ่งเป็นคำศัพท์ง่าย ๆ แต่เน้นคำที่ใช้ในการสื่อสาร ส่วนบทเรียนที่ ๑๒-๔๐ เน้นการสอนคำศัพท์ที่เป็นคำประสม เพื่อขยายวงศัพท์ ด้านการสอนสนทนา ใช้กลวิธีการเสนอบทสนทนาในบทเรียนบางบทความยาวของบทสนทนาประมาณ ๕-๖ บรรทัด เช่น การทักทาย การสนทนาเกี่ยวกับสี ตัวเลข อาหาร เครื่องดื่ม ครอบครัว การต่อรองราคา การเรียนที่สถาบัน การศึกษา การบอกวัน เวลา ชื่อประเทศต่างๆ ร่างกาย อาการ “เจ็บ” และ “ปวด” ทิศทาง การขนส่ง การสั่งอาหารและเครื่องดื่ม สำนวนไทย พร้อมอธิบายความหมาย เช่น “หนูไปไถ่มา” “น้าน้อยยอมแพ้ไฟ” “ทีใครทีมัน” “ทำดีกว่าพูด”

ด้านการสอนกฎเกณฑ์ทางภาษานั้น ผู้เขียนได้สอดแทรกกฎเกณฑ์ทางภาษาในบทเรียนทุกบท เช่น ลักษณะนาม คำที่ใช้ในประโยคคำถาม สอนโครงสร้างประโยคโดยใช้กลวิธีให้ผู้เรียนเรียนรู้จากตัวอย่าง เช่น การเปรียบเทียบขึ้นกว่าประโยคคำสั่ง ประโยคขอร้อง การเชื่อมประโยคโดยใช้คำว่า “ที่” ในประโยคที่ซับซ้อนขึ้น ให้ตัวอย่างภาษิตและสำนวนภาษาไทยพร้อมอธิบายความหมาย เช่น “ทีใครทีมัน” “ทำดีกว่าพูด” การใช้คำว่า “เห็นว่า” ในประโยคแสดงความคิดเห็น ด้านกิจกรรมการสอนฟังให้ผู้เรียนฟังเรื่องราวจากย่อหน้าสั้น ๆ แล้วตอบคำถาม ส่วนกิจกรรมการสอนอ่านในบทเรียนท้าย ๆ ให้อ่านเรื่องที่เขียนเป็นภาษาไทยแล้วฝึกตั้งคำถามจากเรื่องดังกล่าว

แบบเรียน Beginning Thai ยังให้ข้อสังเกตทางภาษาที่น่าสนใจและเป็นที่ยอมรับของผู้เรียนชาวต่างชาติ เช่น การใช้ particles คำว่า “ค่ะ” “คะ” “ครับ” ความแตกต่างของการใช้คำว่า “เป็น-คือ” “นักเรียน นิสิต นักศึกษา” “ให้แก่-ให้แก่” “หนาว-เย็น” ความแตกต่างของเดือนที่ลงท้ายด้วย “คม” และ “ยน” การใช้คำในบริบทต่างๆ ในประโยค เช่น คำว่า “ให้” “ไว้” “ได้” “ก็” “ก็ได้” “เลย” “มี” “อยู่”

นอกจากนี้บทเรียน Beginning Thai ยังสอนเรื่องวัฒนธรรมไทย โดยใช้กลวิธีสอดแทรกในเนื้อหาและอธิบายในส่วนที่เป็นข้อสังเกต (Note) ไว้ท้ายบทเรียน เช่น การไหว้ การทักทายว่า “ไปไหนมา” การใช้คำว่า “กินข้าว” ของคนไทย ชื่อเล่นของคนไทย ความเชื่อเรื่องวันที่เป็นมงคลและไม่เป็นมงคล ที่มาของการใช้คำ “ทุ่ม” “โหม่ง” ส่วนวนในการพูดโทรศัพท์ ตัวอย่าง “เรียนสาย” “วางสาย” “พูดสาย” “ขอสาย” ผู้เขียนยังใช้กลวิธีแทรกสุภาษิต ส่วนวนไทยไว้ท้ายบทเรียน

ในส่วนของหนังสือแบบฝึกหัด (work book) ใช้สัญลักษณ์ อักษรไทย และแปลความหมายเป็นภาษาอังกฤษในช่วงแรกของการเรียนการสอน ส่วนช่วงท้ายๆ ของแบบฝึกหัด เมื่อผู้เรียนสามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้บ้างแล้วจะไม่ใช้สัญลักษณ์ นอกจากนี้มีการใช้สื่อการสอน เช่น วิดีทัศน์ แดบบันทึกเสียงควบคู่กับแบบเรียน

แบบเรียน Beginning Thai ใช้กลวิธีจัดกิจกรรมการสอนแบบบูรณาการที่เน้นทักษะโดยรวมทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางพฤติกรรมในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง อีกทั้งการให้ข้อสังเกตทางภาษาและวัฒนธรรมจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนไปใช้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบริบททางภาษาและวัฒนธรรมไทย จึงเป็นแบบเรียนที่แสดงกลวิธีสอนที่สอดคล้องกับวิธีสอนภาษาเพื่อสื่อสาร (The Communicative Approach)

๖. Thai for Beginners

การเรียบเรียงเนื้อหาในแบบเรียนเล่มนี้มีจำนวน ๑๐ บท ในแต่ละบทจะมีเนื้อหา ๒ ตอน โดยตอนที่ ๑ เป็นการสอนทักษะการฟังและการพูดในรูปของบทสนทนา ตอนที่ ๒ เป็นการสอนทักษะการอ่านและการเขียน

กลวิธีการสอนการฟัง-การพูด เนื้อหาในบทเรียนแสดงให้เห็นกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่เริ่มจากการให้คำศัพท์ มีบทสนทนาจำนวนบทเรียนละ ๑-๒ บทเพื่อเป็นเครื่องมือในการสอนการฟัง-การพูด มีเนื้อหาเกี่ยวกับการทักทาย สัตว์ชาติ ที่อยู่ การถามราคาสินค้าและต่อรองราคา เมืองที่พักอาศัย สถานที่ อาหาร คำที่ใช้เรียกชื่อ การบอกเวลา การเรียกชื่อวัน-เดือน ส่วนต่างๆ ของร่างกาย ชีวิตประจำวัน ครอบครัวและเครือญาติ อาชีพ หลังจากนั้นให้ตัวอย่างโครงสร้างของประโยคที่อยู่ในบทสนทนาและอธิบายกฎเกณฑ์ทางภาษาควบคู่ไปด้วย เช่น โครงสร้างของประโยคคำถาม-คำตอบ การตอบรับ และตอบปฏิเสธ การใช้คำสรรพนาม จำนวนนับ และลำดับที่ การใช้คำ กริยา “เป็น” “อยู่” การใช้กริยาช่วย “จะ” เพื่อแสดงอนาคตกาล การใช้คำต่างๆ เช่น “เอา” “อยาก” “ได้” “อิน” โครงสร้างประโยคที่ใช้การเปรียบเทียบขั้นกว่า และการเปรียบเทียบขั้นสูงสุด และตัวอย่างประโยคที่ใช้คำลักษณนาม

แบบเรียนเล่มนี้มีการให้ข้อสังเกตทางภาษาเพื่ออธิบายความรู้ทางภาษาเพิ่มเติมและอธิบายความรู้เชิงวัฒนธรรมไทย เช่น การใช้คำว่า “คุณ” วิธีบอกเวลาของไทยแบบต่างๆ ความแตกต่างของคำว่า “เอา” กับ “อยาก” คำว่า “เจ็บ” กับ “ปวด” คำว่า “ผม” มี ๒ ความหมายทั้งนี้อยู่ที่บริบททางภาษา ในส่วนของแบบฝึกหัดนั้นมีทั้งการให้จับคู่คำศัพท์กับความหมาย และการแปลประโยคภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอนการฟังและการพูด กำหนดบทสนทนา และให้โครงสร้างทางภาษาเพื่อให้ผู้เรียนสรุปกฎเกณฑ์ทางภาษาด้วยตนเองโดยไม่มีการสอนหลักไวยากรณ์และคำเรียกทางไวยากรณ์จึงเป็นกลวิธีสอนที่ได้แนวคิดจากวิธีสอนแบบตรง (Direct Method) ร่วมกับวิธีสอนแบบการฟัง-พูด (The Audiolingual Method) เนื่องจากมีการอธิบายความรู้ทางภาษา และแนะนำให้ผู้เรียนนำความรู้ทางภาษาไปใช้ให้สอดคล้องกับบริบททางภาษาและวัฒนธรรมไทย ในส่วนของแบบฝึกหัดนั้นเน้นการจำความหมายของศัพท์และการแปลประโยคภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษจึงเป็นกลวิธีสอนที่ได้รับแนวคิดจากการสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method)

กลวิธีการสอนการอ่าน-การเขียน เนื้อหาในบทเรียนแสดงให้เห็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เริ่มจากการแนะนำวรรณยุกต์ สระ และพยัญชนะไทย ด้วยการใช้ตัวอักษรช่วยในการออกเสียง การประสมอักษร ฝึกอ่านออกเสียง และเขียนคำภาษาไทยง่ายๆ โดยไม่ใช้ตัวอักษรช่วย สอนเรื่องไวยากรณ์ เช่น สระเปลี่ยนรูป-สระลดรูป คำเป็น คำตาย กฎการผันวรรณยุกต์ อักษรนำ คำที่ประสมกับสระ “ิ” การไม่ออกเสียง “ร” ในคำไทยบางคำ การออกเสียง “รร” เป็น “อัน” การออกเสียง “ฤ” “ฦ” การออกเสียง “บริ” ในกรณีเป็นอุปสรรค (prefix) การใช้ตัวการันต์ การใช้ไม้ยมก การใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย ไปยาลใหญ่ มีแบบฝึกการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยง่ายๆ โดยไม่ใช้ตัวอักษรช่วย และมีแบบทดสอบการเขียนคำเป็นภาษาไทยจากตัวอักษรที่กำหนดให้

กิจกรรมการเรียนการสอนการอ่าน-การเขียนดังกล่าวเป็นกลวิธีสอนที่ได้จากวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method)

แบบเรียน Thai for Beginners เป็นแบบเรียนที่แสดงให้เห็นกลวิธีสอนการฟัง-การพูดที่ได้จากวิธีสอนแบบตรง (Direct Method) ร่วมกับวิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audiolingual Method) ด้านแบบฝึกหัดได้แนวคิดจากวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method) ส่วนกิจกรรมการสอนการอ่าน-การเขียนได้แนวคิดจากวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method) เช่นเดียวกัน

๗. The Fundamentals of The Thai Language

การเรียบเรียงเนื้อหาในแบบเรียนเล่มนี้มีจำนวน ๒๖ บท ในแต่ละบทจะมี ๒ ตอน ตอนที่ ๑ เป็นการสอนทักษะการฟังและการพูดในรูปของโครงสร้างบทสนทนา ตอนที่ ๒ เป็นการสอนทักษะการอ่านและการเขียน

กลวิธีการสอนการฟัง-การพูด เนื้อหาในบทเรียนแสดงให้เห็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เริ่มบทเรียนด้วยการอธิบายวิธีการออกเสียง เช่น เสียงวรรณยุกต์ ให้ความรู้เรื่องหลักเกณฑ์ทางภาษา เช่น ความหมายของคำ วิธีใช้คำและตำแหน่งของคำ อธิบายโครงสร้างทางไวยากรณ์ เช่น รูปประโยคต่างๆ ของภาษาไทย มีข้อสังเกตทางภาษาและวิธีใช้คำในบริบทต่างๆ พร้อมตัวอย่างการใช้คำในประโยค เช่น คำว่า “อยู่” “ที่นี่-ที่นั่น-ที่โน่น” “บ้าน-หมู่บ้าน-ตำบล” “เป็น-คือ” “เรียน-ศึกษา”

“ล้าง-สระ-ซัก” มีการสอดแทรกวัฒนธรรมทางภาษา เช่น ภาษาไทยมีคำแสดงความสุภาพ “คะ ครับ” แต่การนำไปใช้นั้นอยู่ที่สังคมของผู้พูด และบุคคลที่สนทนารวมทั้งสถานการณ์ด้วย คนไทยไม่นิยมเรียกนามสกุล การใช้คำเรียกบุคคลอื่นขึ้นอยู่กับฐานะทางสังคมและวัยของผู้ใช้ภาษา คำในภาษาไทยมีหลายระดับ ใช้ในโอกาสต่างกัน และคำบางคำให้ความรู้สึกต่างกัน เช่น “ผู้ชาย-ผู้หญิง-บุรุษ-สตรี” “สุนัข-หมา”

หลังจากให้คำศัพท์แล้ว บทเรียนทุกบทจะให้อ่านอย่างประโยคที่ใช้คำศัพท์และสำนวนเพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ในการสนทนา ทั้งประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม-คำตอบ เช่น “เห็นรถของฉันไหม” “ฉันจะพบได้ที่ไหน” ในด้านเนื้อหาที่เป็นหลักในแต่ละบทนั้น บางบทเป็นเรื่องกฎเกณฑ์ทางภาษา เช่น คำแสดง “กาล” ในภาษาไทย กฎการให้ลักษณนาม การใช้คำขยายเพื่อบอกเพศคนและสัตว์ คำบุรุษสรรพนาม คำนามที่ขึ้นต้นด้วย “การ” และ “ความ” โครงสร้างของคำประสม การสร้างคำเติมหน้า (Prefix) คำเติมหลัง (Suffix) วิธีอ่านตัวเลขเศษส่วน ทศนิยม เลขทับในเลขที่บ้าน ลักษณะคำซ้อน บทเรียนบางบทกำหนดประเด็นในการสนทนา เช่น วิธีบอกเวลาของไทยแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ แนะนำวันสำคัญต่างๆ อธิบายวิธีเรียกหน่วยมาตราเงินไทย วิธีเรียกสีในภาษาไทย

กิจกรรมการเรียนการสอนการสนทนาดังกล่าว เป็นกิจกรรมที่แสดงให้เห็นกลวิธีสอนที่ได้แนวคิดจากวิธีสอนแบบไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method) เนื่องจากเน้นการให้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ แต่มีข้อสังเกตว่าผู้เขียนได้ให้ความรู้ทางด้านวัฒนธรรมไทยในบทเรียนบางบทด้วย

กลวิธีการสอนการอ่าน-การเขียน เนื้อหาในบทเรียนแสดงให้เห็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เริ่มต้นจากการให้ความรู้ทางไวยากรณ์เพื่อเป็นพื้นฐานในการอ่านและการเขียนโดยใช้วิธีเสนอเนื้อหาจากง่ายไปหายาก และอย่างมีขั้นตอน เช่น แนะนำพยัญชนะบทเรียนละ ๕-๖ ตัว สระ ๒-๖ ตัว ให้อ่านอย่างคำที่มีความหมายและนำไปใช้ในการอ่านและการเขียนในสถานการณ์ที่เป็นจริง ทั้งนี้ในแต่ละบทจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับระบบการออกเสียงและการเขียนภาษาไทย เช่น วรรณยุกต์ พยัญชนะต้น พยัญชนะตัวสะกด แนะนำพยัญชนะและสระที่ละกลุ่ม เช่น แนะนำพยัญชนะ ก ข ค ง จ ฉ ช ซ + สระ อะ อา อำ อิ อี พยัญชนะ ฅ ณ ญ ฎ ฏ ร ฤ ฌ + สระอี อี อุ ู การสะกดคำ การประสมคำ การทำให้สระเสียงยาวเป็นสระ

เสียงสั้น การออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ๒ ตัวเรียงกัน การออกเสียง “อะ” ในคำ ๒ พยางค์ที่ไม่ปรากฏรูปสระ “อะ” กฎการผันอักษรสูง-อักษรกลาง-อักษรต่ำ และแบบฝึกการผันวรรณยุกต์ นอกจากนี้ในแต่ละบทเรียนจะมีแบบฝึกหัดให้อ่านออกเสียง

การอ่านและการเขียนตั้งแต่บทที่ ๒๐-๒๖ จะกำหนดเรื่องสั้น ๆ ซึ่งนำมาจากนิยายสารและหนังสือพิมพ์ให้ผู้เรียนอ่าน เช่น “ผู้ดี” “พืชประหลาด คือตัวเหลือง” “น้ำเป็นสิ่งจำเป็นแก่เราอย่างไร” “ข่าวจากประเทศออสเตรเลีย” “อับราฮัมลินคอล์น” ให้แปลเรื่องที่กำหนดให้อ่านเป็นภาษาอังกฤษเพื่อทดสอบความเข้าใจในการอ่าน

จากกิจกรรมการเรียนการสอนการอ่านและการเขียนดังกล่าวที่เน้นการให้กฎเกณฑ์ทางภาษา เช่น การประสมคำ การผันวรรณยุกต์ และมีการแปลเรื่องที่อ่านเพื่อทดสอบความเข้าใจของผู้เรียน จึงเป็นกลวิธีที่สอดคล้องกับวิธีสอนแบบไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method)

แบบเรียน The Fundamentals of The Thai Language เป็นแบบเรียนที่แสดงให้เห็นกลวิธีสอนการฟัง-การพูดที่ได้จากวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method) ในส่วนกิจกรรมการสอนการอ่าน-การเขียนก็ได้แนวคิดจากวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (The Grammar Translation Method) เช่นกัน

๘. Colloquial Thai

การเรียบเรียงเนื้อหาในแบบเรียนเล่มนี้เป็นการรวมทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไว้ในบทเดียวกัน จำนวนบทเรียนมี ๑๕ บท แต่ละบทประกอบด้วยเนื้อหา ๒ ส่วน ได้แก่ทักษะการฟังและการพูดในรูปของบทสนทนา ส่วนทักษะการอ่านและการเขียนจะสัมพันธ์กับการฟัง และพูด

กลวิธีการสอน บทเรียนแต่ละบทเริ่มจากการบอกวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ ส่วนเรื่องที่สอน จะใช้กลวิธีกำหนดสถานการณ์ในการสนทนา บทเรียนละ ๒ สถานการณ์ เช่น เรื่องที่ออฟฟิศ จุดประสงค์ของบทเรียนเพื่อให้รู้จักวิธีการทักทาย สอบถามหาคนที่ต้องการพบว่าจะอยู่หรือไม่ อยู่ที่ไหน เรื่องพบเพื่อน จุดประสงค์ของบทเรียนเพื่อถามสารทุกข์สุกดิบ หาคำตอบว่าเพื่อนไปไหน ได้พบเพื่อน กล่าวอำลา รู้จักใช้คำถามเพื่อยืนยันหรือตรวจสอบความเข้าใจ เรื่องเวลาว่าง จุดประสงค์ของ

บทเรียนเพื่อพูดถึงงานอดิเรก เวลาในอนาคต รู้จักใช้คำพูดที่เกิดผลดีในการสนทนากล่าวถึงสิ่งที่ต้องทำ สิ่งที่เป็นไปได้และไม่ได้ เรื่องการนัดพบเรื่องธุรกิจ จุดประสงค์ของบทเรียนเพื่อใช้วิธีการสอบถามเรื่องที่สามารถเป็นไปได้ รู้จักวิธีบอกที่รู้หรือไม่รู้ รายงานสิ่งที่พูดหรือถาม รู้จักใช้คำวิเศษณ์บอกเวลา

กิจกรรมการเรียนรู้การสอนต่อจากนั้นคือ ผู้เรียนจะได้ฟังการสนทนาจากแถบบันทึกเสียงโดยผู้เขียนจะให้คำศัพท์และอธิบายโครงสร้างประโยคที่ปรากฏในบทสนทนา เช่น เรื่องที่ออฟฟิศ จะมีคำศัพท์และโครงสร้างของประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม การละสรรพนามในประโยค มีข้อสังเกตทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การใช้คำ “สวัสดิ” “ไม่เป็นไร” การใช้ “คุณ” นำหน้าชื่อบุคคลเพื่อแสดงความสุภาพ

ในส่วนของการอ่านและเขียนนั้น ผู้เขียนอธิบายวิธีเขียนคำไทย การประสมคำ เลือกเสนอตัวพยัญชนะบทเรียนละประมาณ ๑-๓ ตัว สระประมาณ ๑-๔ ตัว พยัญชนะ และสระที่เลือกนำเสนอ นั้น พิจารณาจากคำที่อยู่ในบทสนทนา เช่น เสนอตัวพยัญชนะ “ด ท บ น ม ป” + สระ “อี ไอ อา” ประสมคำว่า “ดี ไป มา” การเขียนตัวเลขไทย ตัวการันต์ การออกเสียงควบกล้ำ การแปล ข้อความสมัครงาน เป็นภาษาอังกฤษ การแปลข้อความจากโปสการ์ด และเขียนโปสการ์ด เสนอเครื่องหมายวรรณยุกต์ครั้งละ ๑ เครื่องหมาย แต่ไม่อธิบายถึงเรื่องการผันวรรณยุกต์ เปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะตัวสะกดแต่ไม่ครบทุกตัว ให้คำอธิบายเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปบางตัว เครื่องหมายทัณฑฆาต และไปยาลน้อย ฝึกอ่านคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ แปลข้อความภาษาไทยจากป้ายประกาศ และจดหมาย เป็นภาษาอังกฤษ

ส่วนแบบฝึกหัดจะเน้นการฝึกโครงสร้างของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร เช่น การตั้งคำถาม-การตอบคำถาม จับคู่ประโยคคำถามกับคำตอบ มีการสมมติสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนฝึกการสนทนา และฟังเสียงวรรณยุกต์จากอุปกรณ์บันทึกเสียง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอนดังกล่าวแสดงให้เห็นกลวิธีสอนที่สอดคล้องกับวิธีสอนภาษาเพื่อสื่อสาร (The Communicative Approach) เนื่องจากสอนทักษะทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนในลักษณะบูรณาการ เน้นที่การทำหน้าที่ของ

ภาษา (language functions) และความสามารถในการสื่อสาร (communicative competence) เช่น การบรรยายลักษณะของคน การพูดขอร้อง การขอคำแนะนำ การบอกเวลา ถามและบอกทาง ทั้งนี้ผู้เขียนใช้วิธีสมมติสถานการณ์ต่างๆ (real situations) นอกจากนี้ยังเน้นให้มีความรู้ทางด้านการใช้ภาษาและวัฒนธรรมเพื่อให้ผู้เรียนพูดภาษาให้ถูกต้องตามบริบทในการสื่อสาร

ข้อเสนอแนะ

๑. ภาครัฐบาลควรมีนโยบายส่งเสริม สนับสนุน และให้ความสำคัญในการจัดทำแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานเพื่อใช้ในการเรียนการสอนชาวต่างประเทศทั้งในประเทศและต่างประเทศให้มีมาตรฐานเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน

๒. ผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ ควรศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพ (Proficiency) ทางภาษาของผู้เรียนที่ใช้แบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานที่มีกลวิธีในการเสนอเนื้อหาที่แตกต่างกัน

แบบเรียนที่ใช้ในการวิจัย

- ปักกิ่ง, มหาวิทยาลัย. (๒๐๐๑). *ภาษาไทยพื้นฐานเล่ม ๑*. ปักกิ่ง: มหาวิทยาลัยปักกิ่ง.
- สมพงษ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์, และคณะ. (๒๕๔๕). *แบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทไทยศึกษาสำหรับชาวต่างประเทศ*. ทบวงมหาวิทยาลัย, โครงการพัฒนาความร่วมมือด้านการเรียนการสอนภาษาไทยพื้นฐานของไทยคดีศึกษา.
- Benjawan Poonsan Becker. (2000). *Thai for Beginners*. Bangkok: Chulalongkon University Printing House.
- Campbell, Stuart and Chuan Shaweevongs. (1975). *The Fundamentals of The Thai Language*. 5th ed., Bangkok: Marketing Media Association Co., Ltd.
- Higbie, James. (1997). *Essential Thai*. Bangkok: The Post Publishing Public Company Limited.
- Moore, John and Saowalak Rodchue. (1996). *Colloquial Thai*. Bangkok: Co-published in Thailand with Asia Books Co.Ltd.
- Preecha Juntanamalaga, & Diller, Tony. (1997). *Beginning Thai*. Southeast Asia Centre, Faculty of Asian Studies, The Australian National University.
- Wilaiwan Khanittanan. (1999). *An Introductory Course in Thai Language and Culture*. Bangkok: Thammasat University.

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๔๖). *การศึกษสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (พฤศจิกายน ๒๕๔๗). *การสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยแก่ชาวต่างประเทศ. วรรณวิทัศน์*, ๔, ๒๖๘-๒๗๘.
- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (พฤศจิกายน ๒๕๕๑). *ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. วรรณวิทัศน์*, ๘, ๑๔๖-๑๕๗.
- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (พฤศจิกายน ๒๕๕๒). *การจัดหลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. วรรณวิทัศน์*, ๙, ๑๐๘-๑๒๐.
- นิตา คักดีเดชนันต์, ยุพา ส่งศิริ, และ ใจเอื้อ บุรณะสมบัติ. (๒๕๒๖). *ภาษาศาสตร์สำหรับครู*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรไทย.
- พรขุติ อาชาวนำรุ่ง. (๒๕๔๑). *รายงานการวิจัยเรื่องการเรียนรู้ภาษาที่สอง: ผลการวิจัยเอกสาร*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ.

- ภัทรพร หิรัญภัทร์. (มกราคม-มิถุนายน ๒๕๔๘). การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาที่สอง. *วารสารภาษาและวัฒนธรรม*, ๒๔, ๘๒-๙๑.
- สุนิย์รัตน์ เนียรเจริญสุข. (มกราคม-มิถุนายน ๒๕๔๖). แนวคิดและปัจจัยบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง. *วารสารศิลปศาสตร์*, ๓, ๑๒๓-๑๒๙.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (๒๕๓๙). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. (พิมพ์ครั้งที่ ๓). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Brown, H. Douglas. (1994). *Teaching by Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy*. New Jersey: San Francisco State University. Prentice Hall Regents.
- Ellis, R. (1997). *The Study of Second Language Acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Larsen – Freeman, Diane. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Lightbown, P.M., & N. Spada. (1999). *How languages are Learned*. Oxford: Oxford University Press.
- Odlin, T. (1989). *Language Transfer: Cross-linguistic influence in language learning*. Cambridge: Cambridge University Press.